

Nr 645.

Av herrar **Edström** och **Fagerholm**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 213, med förslag till lag om ändring i kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370), m. m.

I proposition nr 213 till årets riksdag har framlagts förslag till bland annat viss justering av skalorna för den statliga skatten å inkomst och förmögenhet. Den grundläggande principen för skattesystemet lämnas emellertid oförändrad. Sålunda kommer alltjämt progressiv statlig inkomstskatt att beräknas även å den del av inkomsten, som måste tagas i anspråk för betalning av förmögenhetsskatt. Yrkanden om rättelse i detta avseende ha framställts av vissa ledamöter av 1949 års skatteutredning och i ett flertal under remissbehandlingen avgivna yttranden. De avvisas emellertid av finansministern.

Såsom av berörda yttranden framgår, resulterar kumuleringen av de två på varandra staplade progressiva skatterna i ytterst oregelbundna och höga marginalsattesatser. I vad mån denna även av bevillningsutskottets majoritet år 1947 påtalade olägenhet tillrättalägges genom de i förevarande proposition föreslagna justeringarna av skatteskalorna har icke i propositionen berörts. Inga tabeller rörande de genom statlig inkomstskatt och förmögenhetsskatt samt kommunal inkomstskatt uppkommande totala marginalskatter, som enligt propositionen komme att uttagas, ha förebragts och icke ens någon tabell, utvisande den totala skattebelastningen vid olika inkomst- och förmögenhetskombinationer. Finansministern har ock, då han (s. 126) i samband med avvisande av yrkandet om avdrag för förmögenhetsskatten hänvisar till den föreslagna uppmjukningen av förmögenhetsbeskattningen, inskränkt sig till det omdömet, att man därigenom skulle ha »uppnått en rimlig avvägning av skatten» (å förmögenhet). Till stöd för ett liknande uttalande rörande *den totala skattebelastningen* hade det självfallet erfordrats sådana tabeller som ovan angivits.

Vi ha emellertid låtit upprätta dylika tabeller, vilka bifogas motionen och av vilka enligt vår mening ovedersägligen framgår, att man icke enligt det i propositionen framlagda förslaget »uppnått en rimlig avvägning» av den totala skattebördan å inkomst och förmögenhet. Marginalsattesatserna bli, såsom av tabellerna framgår, fortfarande höga och ojämna.

Av de bifogade tabellerna ha nr 1 och nr 2 upprättats i anslutning till de

vid skatteutredningens betänkande fogade tabellerna nr 7 och nr 8 c. De utvisa total skatt och marginalskatt (förmögenhetsskatt, statlig inkomstskatt och kommunalskatt), dels enligt nuvarande ordning, 1952, dels enligt propositionen, dels under förutsättning att rätt till avdrag medgives för förmögenhetsskatten, men propositionens förslag i övrigt genomföres oförändrat (alt. 1), dels ock under förutsättning att denna avdragsrätt i huvudsaklig överensstämmelse med det vid skatteutredningens betänkande fogade särskilda yttrandet av herr Hagberg m. fl. kombineras med en höjning av förmögenhetsskatteskalen (alt. 2).

Tabell nr 3, som ansluter sig till tabell nr 8 b i skatteutredningens betänkande och som utvisar den totala marginalskattens storlek vid enbart kapitalinkomst, har beräknats enligt samma grunder som tabellerna nr 1 och nr 2.

I fråga om beräkningsgrunderna i övrigt hänvisas till anteckningarna å tabellerna.

En granskning av tabellerna giver otvetydigt vid handen, att den önskvärda elimineringen av ojämnheter i marginalskatterna endast kan vinnas genom medgivande av rätt till avdrag för förmögenhetsskatten vid taxering till statlig inkomstskatt.

Sålunda är exempelvis marginalskatten för en inkomst av 120 000 kronor och en förmögenhet av 1 000 000 kronor vid en förräntning efter 2 procent enligt 1952 gällande grunder 154 procent och enligt propositionen 150 procent samt vid en förräntning efter 4 procent 109 respektive 105 procent. Om förmögenheten ökar till 3 miljoner kronor men inkomsten är oförändrad, sjunker marginalskatten i samtliga ovanberörda fall till 80 procent. Exempelen på förekomsten av dylika ryckiga och ojämna marginalskatter vid tillämpning av det i propositionen framlagda förslaget kunna, enligt vad som framgår av de återopade tabellerna, mångfaldigas. De äro karakteristiska för det skattesystem, som i föreliggande proposition föreslås skola bibehållas.

Enligt såväl alt. 1 som alt. 2 äro däremot ovanberörda oformligheter praktiskt taget eliminerade. Marginalskatterna visa enligt dessa alternativ, såsom av tabellerna framgår, tämligen jämnt stigande kurvor.

Den högsta marginalskatt, som anges å tabell 2, uppgår till enligt de 1952 tillämpade grunderna 162 procent, enligt propositionen 159 procent, enligt alt. 2 108 procent och enligt alt. 1 100 procent. Dessa procentsatser gälla vid en förräntning av 2 procent. Vid en förräntning efter 4 procent utgöra motsvarande högsta marginalskatter respektive 117, 114, 86 och 82 procent.

En reform, enligt vilken högsta marginalskatten nedbringas från 162 till 100 procent — icke endast till 159 procent — samt från 117 till 82 procent i stället för att allenast jämkas till 114 procent, kan enligt vår mening icke anses innebära någon oskäligen skattelindring. En jämförelse mellan tabell 1

och tabell 2 utvisar, att vid den inkomst- och förmögenhetskombination — förmögenhet 3 miljoner kronor och inkomst 250 000 kronor — då den mest orimliga marginalskatten, 162 procent, för närvarande uttages, skatteminskningen enligt såväl alt. 1 som alt. 2 blir störst. Den ifrågavarande avdragsrätten innebär således, på sätt ledamoten av skatteutredningen herr Söderlund i sitt särskilda yttrande anfört, självfallet ingenting annat än att de skattskyldiga, som hårdast drabbas av ofornligheterna i skattesystemet, få största möjliga fördelen av att de avlägsnas. De marginalskatter, som vid olika inkomst- och förmögenhetskombinationer i övrigt uppkomma vid tillämpning av alt. 1, synas oss genomgående vara av sådan höjd, att man icke med fog kan göra gällande, att de äro oskäligt låga. Snarare synes motsatsen vara fallet. Vid exempelvis en förmögenhet av 500 000 kronor och inkomst av 80 000 kronor uppgår marginalskatten även enligt alt. 1, vid en förräntning av 2 procent, till 96 procent, vid en förräntning av 3 procent till 82 procent, vid en förräntning av $3\frac{1}{3}$ procent till 80 procent och vid en förräntning av 4 procent till 76 procent. Den skattelindring, som enligt alt. 1 inträder, innebär i realiteten intet annat än att marginalskatterna vid någorlunda normal förräntning principiellt icke tillåtas överstiga 100 procent samt att de icke på långt när förete sådana oregelbundenheter som de av utredningen förordade. Marginalskatter, överstigande den inkomst varå de belöpa, kunna dock icke rimligen anses utgöra ett sådant resultat, som man bör eftersträva vid utformningen av skattesystemet.

De ovan konstaterade verkningarna av den kumulerade progressiva beskattningen av inkomst och förmögenhet äro i själva verket intet annat än det siffermässiga uttrycket för den bristande logik, som utmärker det gällande skattesystemet och som enligt föreliggande proposition skulle konserveras. Skattesystemets grundläggande konstruktion bör självfallet utbyggas under hänsynstagande i främsta rummet till normalfallen. Man är därför, såsom i ovannämnda särskilda yttrande framhålles, berättigad kräva, att skattesystemet konsekvent utformas under beaktande av att denna skatt i normalfallen förutsättes skola gäldas av avkastningen, och detta resultat kan, såsom i samma särskilda yttrande närmare utvecklats, endast vinnas därigenom, att ovanberörda avdragsrätt medgives.

Ett bedömande av skattesystemets verkningar för den enskilde individen är över huvud taget icke möjligt utan en ingående prövning av den totala skattebelastningen och marginalskatterna vid olika inkomst- och förmögenhetskombinationer. Ej heller är det möjligt att utan en sådan prövning bilda sig en uppfattning om skattesystemets psykologiska verkningar med därav följande konsekvenser i såväl företagsekonomiskt som samhällsekonomiskt hänseende. Det måste betecknas såsom en allvarlig brist i propositionen, att departementschefen utan företeende av någon utredning i berörda hänseende och utan att ens ingå på detta centrala spörsmål avvisar förevarande välgrundade avdragsyrkande.

De uttalanden, finansministern åberopar till stöd för sitt ställningstagande till yrkandet, beröra periferiska synpunkter på frågan, och uttalandena äro ingalunda invändningsfria. Han anför att, när den tidigare kombinerade inkomst- och förmögenhetsskatten år 1947 övergavs, detta bland annat motiverades med att tyngden av inkomstbeskattningen och förmögenhetsbeskattningen kunde avvägas bättre var för sig, om de frigjordes från varandra. Det är i och för sig riktigt att, såsom finansministern vidare anför, ifrågavarande avdragsrätt skulle innebära, att inkomstskatten och förmögenhetsskatten ånyo gjordes beroende av varandra, men detta komme dock att ske på ett sätt, som i intet hänseende är jämförligt med det som gällde enligt det äldre systemet. Förmögenhetsskatt och inkomstskatt komma ju alltjämt att debiteras var för sig, vilket icke var fallet enligt det äldre kombinerade systemet. Slutsumman av den debiterade förmögenhetsskatten komme ju alltjämt att giva det rättvisande uttrycket för den särskilda skattebelastning, som åvilar förmögenheten. Den statliga inkomstskatt, som inflyter från fysiska personer och därmed i beskattningshänseende likställda, belöper för närvarande å ett inkomstbelopp, vari jämväl ingår inkomst, som tages i anspråk för betalning av förmögenhetsskatt och därför rätteligen vid inkomsttaxeringen bör betraktas såsom obefintlig. Vad som inträffar, om avdragsrätten medgives, är allenast att denna obefintliga inkomst icke längre medräknas i den till grund för debitering av inkomstskatt liggande inkomsten. Vi kunna icke finna, att denna välmotiverade justering av inkomstskatteunderlaget skulle, på sätt finansministern anför, »innebära en systematisk komplicering» eller innebära att viss del av förmögenhetsskatten på en omväg skulle »flyta tillbaka i form av minskad inkomstskatt». Resultatet av det av oss föreslagna systemet blir helt enkelt, att inkomstskatt icke längre uttages på obefintlig inkomst.

Såsom vi ovan framhållit, har finansministern vidare avvisat avdragsyrkandet under hänvisning till att man genom den i propositionen föreslagna jämkningen av skatteskalen skulle ha uppnått en rimlig avvägning av förmögenhetsskatten men icke i detta sammanhang uttalat sig om den totala belastning, skattesystemet kommer att medföra för den enskilde individen, som dock har att erlægga både förmögenhetsskatten och inkomstskatterna. Den av finansministern åberopade avvägningen avser allenast en abstrakt förmögenhet till visst belopp. Enligt vår mening är det dock ett rimligt krav, att man beaktar skattesystemets verkningar för *individen*, även om denne äger en skattepliktig förmögenhet. Om så icke sker är det enligt vår mening över huvud taget icke befogat att i detta sammanhang tala om en »avvägning».

Beträffande det av sistnämnda ledamot av skatteutredningen framställda yrkandet anför finansministern vidare, att detta yrkande otvivelaktigt skulle innebära en mycket väsentlig rubbning av grunderna för den år 1947 beslutade förmögenhetsskatten samt att han icke hade för avsikt

att föreslå någon mera genomgripande omfördelning av skattetrycket mellan förmögenhetsägarna. Vi vilja i detta sammanhang erinra om följande fakta.

1945 års skatteberedning, vars betänkande ligger till grund för gällande skattesystem, hade icke aktat nödigt att förebringa någon som helst utredning för att belysa den sammanlagda skattebördan, det av beredningen föreslagna skattesystemet medförde i de individuella fallen. Beredningen framlade sitt förslag utan att, såvitt av betänkandet framgår, ha undersökt, vilken total skattebördan och vilka marginalsatser som framkomme genom kumulationen av de progressiva skatter på inkomst och förmögenhet, beredningen förordat. Det var således ett i hög grad bristfälligt material, som utgjorde grundvalen för den uppfattning i frågan om omfördelningen av skattetrycket på förmögenhetsägarna, som dåvarande finansministern och de som anslöto sig till hans uppfattning läto komma till uttryck i nämnda betänkande.

När skattereformen sedermera behandlades av bevillningsutskottet vid 1947 års riksdag, underströk utskottet olägenheten av de höga marginalskattesatserna samt undersökte flera möjligheter för åstadkommande av rättelse härutinnan. Utskottet anförde emellertid: »Vid övervägande av dessa olika möjligheter till nedbringande av marginalsatserna har utskottet med hänsyn till de betydande intäktsbortfall, som därigenom skulle uppkomma, icke ansett sig kunna förorda någon av dessa.» En av de möjligheter utskottet undersökte var ifrågasättande avdragsrätt. Det intäktsbortfall, som därigenom skulle uppkomma, hade, såsom i ovanberörda särskilda yttrande anföres, beräknats i de till 1947 års riksdag väckta motionerna I: 296 och II: 436 till högst 30 miljoner kronor på grundval av då tillgängligt skatteunderlag men enligt inom bevillningsutskottet i anledning av dessa motioner verkställda beräkningar till »rätteligen» omkring 56 miljoner kronor samt enligt de genom 1949 års skatteutrednings försorg verkställda beräkningarna på grundval av 1949 års skatteunderlag till 35 à 36 miljoner kronor. Om de av utredningen föreslagna skatteskalorna läggas till grund för beräkningen, blir intäktsbortfallet enligt utredningens beräkningar omkring 30 miljoner kronor eller således föga mer än hälften av det på grundval av felaktiga beräkningar angivna intäktsbortfall, utskottet i sitt ovan citerade yttrande åsyftar. Med iakttagande av de i förevarande proposition föreslagna justeringarna av utredningens förslag komme skattebortfallet att ytterligare minskas.

Det år 1947 beslutade skattesystemet har således i förevarande del grundats på siffermaterial, vilket vid ärendets behandling på kommittéstadiet varit i hög grad ofullständigt och vid den slutligt avgörande behandlingen i riksdagen i hög grad felaktigt och vilseledande. Den av finansministern såsom »genomgripande» betecknade omfördelning av skattetrycket, som

ifrågavarande avdragsyrkande angives innebära, är vida mindre omfattande än riksdagen år 1947 antagit. På grund av ovan angivna förhållanden kunna vi ej heller finna de av finansministern i anledning av sistberörda särskilda yttrande gjorda uttalandena bärande.

Det skattebortfall — enligt alt. 1 understigande 30 miljoner kronor — som skattesystemets tillrättaläggande i förevarande hänseende skulle förorsaka, kan icke enligt vår mening rimligen åberopas såsom skäl däremot. Att ett belopp, motsvarande den å förmögenhetsskatten — d. v. s. å en obefintlig inkomst — belöpande inkomstskatten, hittills influtit i statskassan har, såsom i det ovanberörda särskilda yttrandet anförts, uteslutande berott på en felaktig konstruktion av skattesystemet. Beloppet är icke av den storleksordningen i förhållande till budgetens slutsumma, att andra inkomster måste anvisas för skattebortfallets täckande. Detta kan desto mindre anses vara fallet som statsmakterna enligt vår bestämda mening skulle, utan att förorsaka standardsänkning, kunna åstadkomma besparingar, som väl skulle uppgå till och även överstiga ifrågavarande skattebortfall, genom lämpliga organisatoriska reformer på åtskilliga områden inom statsförvaltningen.

Under åberopande av vad vi ovan anført ävensom av det vid 1949 års skatteutrednings betänkande fogade särskilda yttrandet av ledamoten i utredningen herr Söderlund hemställa vi,

att riksdagen för sin del måtte besluta sådan ändring i det i propositionen nr 213 till innevarande års riksdag framlagda förslaget till förordning om ändring i förordningen den 26 juli 1947 (nr 576) om statlig inkomstskatt att vid taxering till sådan skatt avdrag medgives för den skattskyldige påförd förmögenhetsskatt i huvudsaklig överensstämmelse med nedanstående författningsförslag :

9 §.

1 mom. Skattskyldigs — — — — — grunder.

2 mom. För skattskyldig fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, utgöres den beskattningsbara inkomsten av den taxerade inkomsten minskad med statligt ortsaydrag och i förekommande fall med honom för samma beskattningsår påförd förmögenhetsskatt.

Finnes skattskyldig — — — — — 3 000 kronor.

Vad härefter — — — — — beskattningsbar inkomst.

3 mom. För annan skattskyldig än som i 2 mom. avses utgör den taxerade inkomsten, i förekommande fall efter

avdrag för förmögenhetsskatt, som för beskattningsåret påföres honom, tillika beskattningsbar inkomst.

4 mom. Skatteplikt till — — — — — 100 kronor.

Stockholm den 28 april 1952.

Walter Edström.

P. Hj. Fagerholm.

Tabeller.

Beräkningsgrunder.

Beräkningarna avse gift skattskyldig i ortsgrupp III.

Uttagningsprocent för statlig inkomstskatt 100.

Vid skatteuträkningen har angiven årsinkomst minskats med 200 kronor, avseende kostnader för intäkternas förvärvande och andra allmänna avdrag än för kommunala utskylder.

Det vid statlig taxering medgivna avdraget för kommunalutskylder har beräknats med tillämpning av de nya, år 1950 beslutade kommunala ortsavdragen. Den kommunala utdebiteringen har antagits vara 11 kronor per skattekrona.

Skatt år 1952 avser den på inkomståret 1952 belöpande skatten (preliminär skatt för år 1952). Skatten har alltså beräknats med tillämpning av den jämkade statsskatteskalen.

P = Kungl. Maj:ts proposition nr 213/1952.

A. 1 = Rätt till avdrag för förmögenhetsskatt medgives vid taxering till statlig inkomstskatt, men det i propositionen framlagda förslaget i övrigt genomföres oförändrat.

A. 2 = Samma avdragsrätt medgives som enligt A. 1, men förmögenhetsskatten utgår i huvudsaklig överensstämmelse med det vid skatteutredningens betänkande fogade särskilda yttrandet av herr Hagberg m. fl. enligt följande skala:

Beskattningsbar förmögenhet (1 000-tal kr.)	%
50—100	5
100—150	10
150—200	14
200—300	18
över 300	22

Total skatt och skatteminskning.

Förmögenhet	Inkomst	Total skatt i kronor				Skatteminskning					
		1952	P.	A. 2	A. 1	P		A. 2		A. 1	
						kr.	%	kr.	%	kr.	%
50 000	3 000	226	106	106	106	120	53,1	120	53,1	120	53,1
	6 000	839	637	637	637	202	24,1	202	24,1	202	24,1
	15 000	3 208	2 656	2 656	2 656	552	17,2	552	17,2	552	17,2
75 000	4 000	569	341	341	341	228	40,1	228	40,1	228	40,1
	8 000	1 458	1 196	1 180	1 180	262	18,0	278	19,1	278	19,1
	20 000	5 108	4 316	4 283	4 283	792	15,5	825	16,2	825	16,2
100 000	5 000	925	670	640	640	255	27,6	285	30,8	285	30,8
	10 000	2 115	1 754	1 724	1 724	361	17,1	391	18,5	391	18,5
	25 000	7 353	6 233	6 158	6 158	1 120	15,2	1 195	16,3	1 195	16,3
150 000	6 000	1 639	1 287	1 297	1 209	352	21,5	342	20,9	430	26,2
	15 000	4 008	3 306	3 286	3 202	702	17,5	722	18,0	806	20,1
	30 000	10 124	8 670	8 507	8 442	1 454	14,4	1 617	16,0	1 682	16,6
200 000	8 000	2 708	2 221	2 347	2 083	487	18,0	361	13,3	625	23,1
	20 000	6 358	5 341	5 278	5 053	1 017	16,0	1 080	17,0	1 305	20,5
	40 000	15 467	13 482	13 202	13 022	1 985	12,8	2 265	14,6	2 445	15,8
300 000	12 000	5 237	4 388	4 798	4 094	849	16,2	439	8,4	1 143	21,8
	25 000	9 953	8 433	8 291	7 698	1 520	15,3	1 662	16,7	2 255	22,7
	50 000	22 143	19 484	18 942	18 462	2 659	12,0	3 201	14,5	3 681	16,6
500 000	20 000	11 458	9 541	10 404	8 412	1 917	16,7	1 054	9,2	3 046	26,6
	40 000	20 567	17 682	17 207	15 712	2 885	14,0	3 360	16,3	4 855	23,6
	80 000	42 649	38 076	36 556	35 401	4 573	10,7	6 093	14,3	7 248	17,0
1 000 000	30 000	23 024	19 770	20 316	16 364	3 254	14,1	2 708	11,8	6 660	28,9
	60 000	40 211	35 489	32 842	29 662	4 722	11,7	7 369	18,3	10 549	26,2
	120 000	75 677	68 433	64 251	61 601	7 244	9,6	11 426	15,1	14 076	18,6
3 000 000	60 000	47 840 ¹	47 840 ¹	44 678	38 702	—	0,0	3 162	6,6	9 138	19,1
	120 000	95 840 ¹	95 840 ¹	87 226	79 911	—	0,0	8 614	9,0	15 929	16,6
	250 000	196 717	186 752	161 520	156 200	9 965	5,1	35 197	17,9	40 517	20,6
10 000 000	100 000	98 396 ¹	96 126 ¹	117 426	96 126	2 270	2,3	-19 030	-19,3	2 270	2,3
	250 000	199 840 ¹	199 840 ¹	199 840 ¹	192 251	—	0,0	—	0,0	7 589	3,8
	600 000	479 840 ¹	479 840 ¹	454 204	439 749	—	0,0	25 636	5,3	40 091	8,4

¹ 80 %-spärren tillämpad.

P = Propositionen.

A 2 = Hagberg m. fl.

A 1 = Propositionen med avdragsrätt för förmögenhetsskatt.

Tabell 2.

Total marginalskatt å nysparat kapital.

Förmögenhet	Inkomst	Marginalskatt vid olika avkastning av det nysparade beloppet															
		2 %				3 %				3 1/3 %				4 %			
		1952	P	A2	A1	1952	P	A2	A1	1952	P	A2	A1	1952	P	A2	A1
50 000	3 000	41	36	36	36	31	28	28	28	29	26	26	26	26	24	24	24
	6 000	52	47	44	44	42	38	36	36	40	37	35	35	37	34	33	33
	15 000	62	50	46	46	52	42	39	39	50	40	38	38	47	37	35	35
75 000	4 000	50	36	36	36	40	28	28	28	38	26	26	26	35	24	24	24
	8 000	55	47	44	44	45	38	36	36	43	37	35	35	40	34	34	34
	20 000	70	58	52	52	60	50	46	46	58	48	45	45	55	46	43	43
100 000	5 000	71	62	66	57	54	48	51	45	51	46	48	43	46	42	44	39
	10 000	76	62	66	57	59	48	51	45	56	46	48	43	51	42	44	39
	25 000	93	77	73	66	76	64	61	56	73	62	59	55	68	58	55	52
150 000	6 000	82	72	83	66	62	55	63	51	58	52	59	48	52	47	53	44
	15 000	92	75	84	67	72	59	64	53	68	56	61	50	62	50	55	46
	30 000	106	92	88	75	86	76	73	64	82	72	70	62	76	67	65	59
200 000	8 000	100	87	101	79	75	65	75	60	70	61	69	56	63	54	61	50
	20 000	115	98	101	82	90	77	78	66	85	72	74	63	77	66	67	58
	40 000	126	112	101	86	101	90	83	73	96	86	79	70	89	79	74	66
300 000	12 000	116	87	119	79	86	65	86	60	80	61	80	56	71	54	70	50
	25 000	133	103	116	83	103	81	88	68	97	77	83	65	88	70	75	61
	50 000	145	106	113	86	115	94	91	73	109	90	86	70	100	84	80	66
500 000	20 000	130	113	119	92	100	87	86	70	94	81	80	66	85	73	70	59
	40 000	141	127	114	94	111	100	90	77	105	95	85	73	96	87	78	68
	80 000	149	136	112	96	119	109	91	82	113	104	87	80	104	96	81	76
1 000 000	30 000	100	90	80	67	100	90	80	67	100	90	80	67	100	90	80	67
	60 000	146	141	113	101	116	111	91	83	110	105	86	79	101	96	80	74
	120 000	154	150	111	101	124	120	92	86	118	114	89	83	109	105	83	78
3 000 000	60 000	80 ¹	80 ¹	83	77	80 ¹	80 ¹	83	77	80 ¹	80 ¹	83	77	80 ¹	80 ¹	83	77
	120 000	80 ¹	80 ¹	112	101	80 ¹	80 ¹	91	84	80 ¹	80 ¹	87	81	80 ¹	80 ¹	81	76
	250 000	162	159	108	100	132	129	94	88	126	123	91	86	117	114	86	82
10 000 000	100 000	56 ¹	56 ¹	66	56	41 ¹	41 ¹	48	41	38 ¹	38 ¹	44	38	34 ¹	34 ¹	39	34
	250 000	80 ¹	80 ¹	80 ¹	83	80 ¹	80 ¹	80 ¹	83	80 ¹	80 ¹	80 ¹	83	80 ¹	80 ¹	80 ¹	83
	600 000	80 ¹	80 ¹	107	100	80 ¹	80 ¹	95	90	80 ¹	80 ¹	92	88	80 ¹	80 ¹	88	85

¹ 80 %-spärren tillämpad.

P = Propositionen.

A 2 = Hagberg m. fl.

A 1 = Propositionen med avdragsrätt för förmögenhetsskatt.

Den totala marginalskattens storlek vid enbart kapitalinkomst.

Förmögenhet	Avkastning 2 %					Avkastning 3 %					Avkastning 3 1/3 %					Avkastning 4 %				
	Inkomst	Marginalskatt				Inkomst	Marginalskatt				Inkomst	Marginalskatt				Inkomst	Marginalskatt			
		1952	P	A 2	A 1		1952	P	A 2	A 1		1952	P	A 2	A 1		1952	P	A 2	A 1
50 000	1 000	18	0	0	0	1 500	18	0	0	0	1 660	18	15	15	15	2 000	15	13	13	13
75 000	1 500	18	0	0	0	2 250	29	26	26	26	2 500	29	26	26	26	3 000	29	26	26	26
100 000	2 000	18	15	15	15	3 000	29	26	26	26	3 330	50	35	41	35	4 000	45	31	36	31
150 000	3 000	29	26	26	26	4 500	51	46	41	35	5 000	57	52	59	48	6 000	52	47	53	44
200 000	4 000	50	35	41	35	6 000	58	52	53	41	6 660	69	61	69	56	8 000	63	54	61	50
300 000	6 000	58	52	53	41	9 000	70	61	59	56	10 000	80	61	80	56	12 000	71	54	70	50
400 000	8 000	70	61	69	56	12 000	80	61	80	56	13 330	83	73	80	64	16 000	77	69	70	57
500 000	10 000	80	61	80	56	15 000	86	73	80	64	16 660	89	77	80	64	20 000	85	73	70	59
600 000	12 000	80	61	80	56	18 000	89	81	80	64	20 000	94	81	80	64	24 000	87	73	70	59
800 000	16 000	86	77	80	64	24 000	97	86	80	66	26 660	98	90	80	66	32 000	91	82	73	63
1 000 000	20 000	94	81	80	64	30 000	100	90	80	67	33 330	100	96	80	74	40 000	96	92	75	69
1 500 000	30 000	100	90	80	67	45 000	80 ¹	101	82	76	50 000	80 ¹	105	82	76	60 000	80 ¹	96	78	72
2 000 000	40 000	80 ¹	101	81	74	60 000	80 ¹	80 ¹	83	77	66 660	80 ¹	80 ¹	83	77	80 000	80 ¹	80 ¹	78	74
3 000 000	60 000	80 ¹	80 ¹	83	77	90 000	80 ¹	80 ¹	85	79	100 000	80 ¹	80 ¹	85	79	120 000	80 ¹	80 ¹	81	76
5 000 000	100 000	80 ¹	80 ¹	85	79	150 000	80 ¹	80 ¹	80 ¹	81	166 660	80 ¹	80 ¹	80 ¹	81	200 000	80 ¹	80 ¹	83	78
10 000 000	200 000	80 ¹	80 ¹	80 ¹	83	300 000	80 ¹	80 ¹	80 ¹	84	333 330	80 ¹	80 ¹	80 ¹	84	400 000	80 ¹	80 ¹	80 ¹	82

¹ 80 %-spärren tillämpad.

P = Propositionen.

A 2 = Hagberg/Petrén.

A 1 = Propositionen med avdragsrätt för förmögenhetsskatten.